

Ник. Съ Драгомира не бива да се срѣща никой! На бързогонците да се даде храна и нека си отдъхнатъ добръ. Кажй на Владислава да дойде при мене веднага! Того работи да станага.

Ник. Той е безопасенъ вѣкъ. / Тихомиръ Излиза/

Ник. Врѣ / Дрънва звънчето/ всичко, дахъ е опасенъ, - ни казвае някога, ги, Великийъ вуйчо. Влиза слугата.

Ник. Има ли по улицата хора?

Слугата. Нѣма. Само на хорицето сѣ пристигнали зарзаватчи. Но тѣ сѣ около колата сѣ. Това койната да по работи - туку кама.

Ник. Отъ гдѣ знаешъ това?

Слугата. Тихомиръ ме бѣше пратилъ, защото искалъ да знае.

Ник. Кажй на стражата да прати свой човѣкъ тамъ, защото край тия продавачи, понѣкога... по-скоро.

Ник. Тѣй както се / Слугата излиза/ едно да не спазвае книгина. Ма ра преме прѣлз III чето на Мирада. Оцете до като е чело Драгомира, та една ни явява се Владиславъ.

Ник. Дрѣ / Домъ го вижда, спуща се, хваца му ржката / Здрависвамъ те, Владиславе поздравлявамъ те. Ти спаси България. И за това достойно ще носиш името великъ войвода.

Вл. И Великъ войвода!

Ник. Домъ изложихъ на негово Величество, че Драгомиръ е заловенъ и че ти си проявилъ толкова грижи и съ такава самоотверженостъ си го прѣслѣдвалъ и заловилъ - той стана и ми заповѣда да те поздравя съ полководството :- ти замѣствалъ Драгомира!

Вл. Добрий вуйчо, дай да цѣлуна ржката ти. / спуща се цѣлува ржка / Само на тебе азъ трѣбва да благодаря за успѣха.

Ник. Сега е случая да ти забѣлжа, че понѣкога ти много бързалъ, Отъ тамъ е несполуката. Тогавя ти се разсърди, че не съмъ се застъпилъ да те не прѣрежда Драгомиръ. Ти знаешъ, че за Драгомира настояваше парриарха, Азъ неискахъ да се излагамъ. Казахъ си: ще му дайде врѣмето. — И дойде.

Вл. / Оце веднажъ ти благодаря, Великий Вуйчо!,

Ник. А азъ още веднажъ те поздравлявамъ съ високата титла.

/ мълчанне/

Ник. Царятъ е окупенъ отъ тебъ!

Вл. Какъ отчаяно се зацѣпаваше той! Трима души отъ насъ успѣ да повали на земята, но...

Ник. За бързогонците е опрѣдѣлена голѣма награда.

/ Владиславъ застава съ почитанне /